

Все буде Україна!

Ми всі змінилися після 24 лютого, і вже не будемо тими, якими були до початку війни, що розв'язана Росією в Україні. Ніхто до останнього не вірив, що війна може статися, а тим більше статися вдруге, коли частина нашого населення (мешканці Луганської, Донецької областей й Криму) вимушено з 2014 року стала переселенцями на території України. Хто міг повірити в те, що на нас нападе наш «дружній» російський народ, зв'язки з яким має кожний з нас. І вони не просто родинні, а в наших жилах тече одна слов'янська кров. Бо, навіть, серед моїх батьків один росіянин, а один – українець. А чи можна було уявити собі, що найближчі тобі брати й сестри, що живуть в Росії, можуть зателефонувати, написати і сказати, що вони йдуть нас вбивати, тому слід ховатись...

Вже ніколи ми не зможемо спілкуватися з нашими колегами з Росії та Білорусі без упередження, бо не вистачить сили простити їм їх мовчазну згоду та підтримку реального вбивства мирних мешканців України, спостереження за тим, що їх неозброєних колег розстрілюють з танків, закидають ракетами, кидають бомби з літаків. Більш того, вони стоять на боці тих, хто вбиває зовсім неповинних людей, бо це робить російська армія, що прийшла визволяти їх і нас від бандерівців, що принижують росіян на території України... Це чим можна було так зондувати російську націю, щоб високо інтелектуальні люди, цвіт нації не розумів і не сприймав стан справ, ситуацію, в якій опинилися в один момент громадяни України? Залишається тільки усім таким зомбованим моральним уродам сказати: «Люди – ви звірі!» Та нагадати їм усім відомий вислів: «Хто з нам з мечем прийде від цього ж меча й загине!»

Сьогодні мабуть не знайдеш ні однієї людини в Україні, хто не вірить у перемогу України, у силу і дух наших збройних сил, у бійців тероборони, у підтримку наших тиловиків, хто кожний своєю працею наближує нас всіх до миру, та у міць всіх українців! Таку націю перемогти неможливо, бо ми народилися тут, ми живемо на своїй ненці землі, ми вільні люди - сучасне надбанням нашої демократичної незалежної країни, її інтелектуальний і творчий потенціал. Ми все зможемо, обов'язково переможемо і доведемо усьому світові, що ми справжні онуки й правнуки козацького роду!

Тому ми продовжуємо працювати, бо життя рухається вперед, незважаючи ні на що! Присилайте нам Ваші статті, дискутуйте разом з нами над тими економічними проблемами, які наразі стоять перед країною, перед кожним з нас, хто має нести добре, розумне і вічне нашому новому поколінню майбутніх професіоналів, хто разом з нами буде відбудовувати нашу оновлену вільну, непереможену Україну. Бережіть себе, бережіть свої родини; турбуйтеся про ближніх, друзів й знайомих; допомагайте один одному, будьте усі здорові, мужні і сильні! І все буде Україна!

Головний редактор науково-виробничого
журналу «Часопис економічних реформ»

Т. В. Калінеску